

KAJETAN KOVIČ

Vers objektívan

*A hasznossága teszi-e a verset?
Fafaragás, amely szolgálva él?
Forgácsok száza feledésbe veszhet,
míg a nemes, szép forma létre kél.*

*Akár szelence, dísztelen heverhet.
Nem tetszik többnek tán a semminél?
Mint békává varázsolt, ifjú herceg,
csóktól szerelmet, megváltást remél.*

*A magányosság útítársa, s kétség
nélkül hisz abban még, ki hinni bír,
hogy ő, csak ő lehet sebünkere ír.*

*Közvetlen haszna volna bár egészség –
és gyógyulásról bármely röpké hír:
az egyetlen sebbalzsamunk a szépség.*

Vers szubjektívan

*Ki diktálja, mondhatja nékem tollba,
egyetlen verssort mily erő lehel?
Talán a tiszta energia volna?
Érzékeidben minden megjelent?*

*Sokéves tanulás, titkok tudója:
az alkímia eredménye lett?
Avagy, mint hajdan, égi szikera lobja
nyomán a habból istennő teremt?*

*Ez nem a teória tanítása,
zsoltár, ima, magasztos, égi hang,
miséket, Te Deumot celebrálva,*

*dal, értelem s eksztázis közt; arany
a csend, de csak, ha holtak hallgatása,
s legyőzi az időt az orpheuszi lant.*

Don Juan

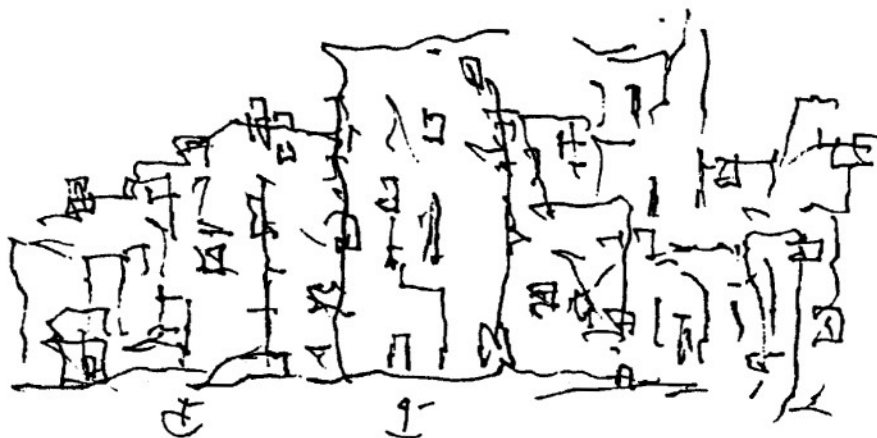
*Nem szerzetes volt, aki tükrözi
reginae coeli kristályhomlokát,
pánsípot hallgatott vagy Pánt magát?
Érezte: álom karja öleli.*

*Éhség altatta el a gyermeket,
s szorongató, de lány távolba hívta.
Érzékeit - zsengek bár - lángra szítva,
s az ágról egy még zöld almát lecsent.*

*Sok úri házba kergette a vágya,
úgy vártak rá, mint az öröm fiára,
szüzek, sóvárgó ifjú asszonyok.*

*De szíve mélyén soha semmi másról
nem álmodott: él távol a világtól
viskóban férfi, nő, - és boldogok!*

BAKA ISTVÁN fordításai

mi 1994 IX 2